

Piispa Björn Vikströmin päätössanat Papiston päivillä 4.10.2018

Olemme näiden päivien aikana saaneet kuulla paljon tärkeitä puheenvuoroja. Näiden sanomaa ja sisältöä saamme rauhassa pohtia ja pureskella kotona – niin kuin Maaret Kallio äsken antoikin meille tehtäväksi. Ei ole varmaan kuitenkaan mikään kovin radikaali näkemys, jos väitän, että yhtä tärkeitä kuin yhteiset seminaarit ja luennot, ovat näillä päivillä olleet lukuisat tapaamiset käytävillä ja ruokapöydässä.

Jotkut näistä tapaamisista ovat saattaneet olla pinnallisia ja lyhytaikaisia, mutta silti tärkeitä. Olemme suoneet toisillemme mahdollisuuden tulla nähdyksi ja olemme vaihtaneet muutaman kuulumisen kummankin elämästä. Tällä tavalla olemme vahvistaneet keskinäiset siteemme ja luoneet pohjaa tuleville, mahdollisesti syvemmille keskusteluille.

Toivon kuitenkin, että jokainen meistä saisi myös mahdollisuuden jakaa kokemuksiaan pappeuden iloista ja murheista kollegojen kesken. Vain tällä tavalla pääsemme pinnan alle, mihin Maaret meidät äsken puheessaan kehotti.

Luin kesällä Hesarissa haastattelun, jossa lääkäri sanoi suurin piirtein näin: ”Lääkärinä minun tulee olla vahva. Tilanteissa, joissa en koe olevani vahva, minun pitää kuitenkin näyttää vahvalta.” Ymmärrän toki, mitä lääkäri tarkoitti. Potilaalla on oikeus edellyttää, että lääkäri tietää, miten sairautta pitää hoitaa, tai, jos ei tiedä, on valmis ottamaan asiasta selvää. Lääkärin ei pidä tartuttaa omaa epävarmuuttaan potilaaseen.

Meille papeille tulee vastaavalla tavalla eteen tilanteita, joissa meiltä odotetaan kanssaihminen tukemista. Näissä tilanteissa emme täytyä tehtäväämme, jos paljastamme kaiken epävarmuutemme ja riittämättömyytemme. Pappeina emme edusta vain itseämme, vaan kirkkoa. Toivon mukaan pappeuteen kuuluvat roolit ja tehtävät kantavat meidät ja kannustavat meitä, puutteistamme huolimatta, antamaan kanssaihminen tarvitsemaa tukea ja välittämään hänelle toivoa ja lohdutusta.

Tarvitsemme kuitenkin myös tilanteita, joissa saamme riisua papin roolin harteiltamme. Pappeina olemme ensisijaisesti ihmisiä ja kristittyjä, ja vasta sen jälkeen pappeja. Tällaisessa massatapahtumassa, jossa meitä on 700 pappia paikalla, emme välttämättä saa tilaisuutta pureutua syvempiin tunteisiimme, murheisiimme ja unelmiimme. Mutta toivon hartaasti, että meillä jokaisella omissa oloissamme olisi mahdollisuuksia avautua sekä ystäville että mahdollisuuksien mukaan työnohjaajalle tai muulle ammattiauttajalle.

Kirkon elämässä ajatus, että saamme mahdollisuuden riisua ulkoisen kuoremme päältä ja paljastaa tekemme, ajatuksemme ja tunteemme sekä toiselle ihmiselle että ennen kaikkea Jumalalle, on hyvin keskeinen. Se, että Jumala tuntee meidät paremmin kuin kukaan muu, ei ole pelottava asia, kun tiedämme, että Jumalan olemus on ennen kaikkea armo ja rakkaus. Kasteessa kastettava lapsi puetaan kastemekkoon: sen sisällä lapsi saa kasvaa ja muuttua, mutta kasteen armo on aina meitä suurempi ja peittää meidät kokonaan, riippumatta siitä, kuinka isoiksi kasvamme.

Vastaavalla tavalla meidät papit on vihkimyksessä puettu papin tunnuksilla ja liturgisilla vaatteilla. Saamme täyttää papinvirkkaa omalla persoonallamme, omilla lahjoillamme ja omilla

puutteillamme. Jumala on kutsunut meidät juuri sellaisina kuin me olemme palvelemaan häntä, kirkkoa ja kanssaihmiöitä. Pappisvihkimyksessä olemme antaneet lupauksia Jumalan edessä, mutta Jumala itse on myös toistanut lupauksensa olla meidän kanssamme ja auttaa meitä tehtävissämme.